

L'extraordinària aventura

RICARD CUGAT

Les col·laboracions d'altres grups es van succeir amb una rapidesa agraïda. A l'esquerra, Joan Fortuny amb el cantant d'Els Pets en un moment de la seva actuació; a la dreta, Quim Mandado i Sangtraït.

La Dharma continua essent el màxim exponent d'una nova música genuïnament catalana, barreja de jazz, rock, folk, etc., amb cançons tradicionals del nostre país. A la dreta, en Carles Vidal amb l'inconfusible Joan.

Contra les fosques previsions dels més descreguts, el Palau Sant Jordi de Barcelona es va omplir. Divuit mil persones van fer possible que els organitzadors poguessin penjar el cartell "exhaurides les entrades".

El concert de la Dharma al Palau Sant Jordi de Barcelona va ser un espectacle impecable de música, foc i colors. Milers de joves seguidors van ballar al ritme del rock laietà en l'emotiu acte del seu vintè aniversari.

RICARD CUGAT

El 23 d'abril l'Elèctrica Dharma, un dels grups de música més representatius del nostre país, va convocar amics i seguidors al Palau Sant Jordi de Barcelona per celebrar els vint anys. El macroconcert, que va servir per a fer un repàs de la discografia de la Companyia, fou, a més d'una festa, la constatació que es troben en un moment dolç de la carrera, que poden fer un balanç positiu de les seves dues dècades d'història i alhora afrontar un bon moment creatiu amb el suport del públic.

En Joan Fortuny saltava i feia tombarelles amb els llargs cabells arissats voleiant-li; com quan tenia divuit anys i es va incorporar al grup dels seus germans Esteve i Pep. Però, d'això, ja en fa dues dècades. La generació d'aquell primer *Diumenge* seia a les graderies amb una mal dissimulada emoció i amb ganes de xerinola. Drets a baix, els fills suaven la samarreta amb fruïció. Cantaven a cor –se les sabien totes– i agitaven les estelades. De primer havia estat la “música de fons d'una alegria col·lectiva” (la fi de la dictadura). Després, la Dharma ha continuat essent altaveu de les aspiracions dels joves, però la cosa més important, i que van demostrar el dia de Sant Jordi, és que continuen essent el màxim exponent, si no l'únic, d'una nova música genuïnament catalana, una música que combina els estils que ha escoltat la Dharma: jazz, rock, folk i cançons tradicionals catalanes. I el símbol continua essent el mateix saxòfon soprano que, disfressat de tenora, va despertar la cobla del seu son ortodox abans que s'inventés la sardanova. Vint anys de música paral·lels a la història d'aquest país, i per tant plens de contradiccions, il·lusions i frustracions. En Pep Fortuny, bateria i un dels “ideòlegs” de la Dharma, explica una teoria segons la qual els grups tenen una hora en què les coses els van bé i durant la resta van trampejant. A ells, els ha arribat l'hora del reconeixement públic.

Contra les fosques previsions dels més descreguts, el Palau Sant Jordi de Barcelona es va omplir. Divuit mil persones van fer possible que els organitzadors poguessin penjar el cartell “exhaurides les entrades”. I no sols això; l'endemà els crítics musicals habitualment més àcids amb el grup van haver d'admetre que l'espectacle havia estat, com a mínim, impecable. Perquè, gràcies a l'eficaç direcció escènica de Joan Font, dels Comediants, i la professionalitat dels músics, els vint anys de la Dharma foren un exemple de bona organització i de qualitat. I va satisfer les dues generacions que s'havien reunit en aquell homenatge merescut a una de

les trajectòries més constants del nostre país. Per un moment, la guitarra de Joan Vinyals va omplir musicalment el buit que va deixar el malaguanyat Esteve Fortuny. Amb la cançó “Si encara fossis aquí”, Esteve va rebre també un record en un moment de les tres hores que va durar el concert. Van ser unes gotes de nostàlgia i reconeixement equilibrades en una nit eminentment festiva.

El vintè aniversari de la Companyia Elèctrica Dharma va desvetllar una gran expectació i això va estimular una impressionant cobertura informativa: TV3, La 2 i RAC105 van emetre el concert. I també va fer que la coordinació fos perfecta i que els disset artistes convidats a la vetllada es rellevessin a un ritme sorprenent (no superior a un minut). Amb aquesta rapidesa es van succeir les col·laboracions de formacions tan diverses com Els Pets, Sau, Ia&Batiste, Maria del Mar Bonet o Cae Ma Delia, amb qui la Dharma ha anunciat nous contactes. També el nord-català Pascal Comelade hi va aparèixer amb el seu piano de juguina, i la *cantaora* Ginesa Ortega va unir la seva veu impressionant al conjunt per fer la versió d’“El testament d'Amèlia” que al disc *Catalluna*, acabat de reeditar, canta Mayte Martín, una jove catalana considerada una promesa del flamenc. A més, antics companys com Jordi Soley van tornar a pujar a l'escenari amb la Companyia. Tots van acompanyar temes de la Dharma –o en van fer versions– menys un, Serrat, poc encertat a parer dels assistents, que es va endur les xiulades del públic ja abans d'entonar una variació de la seva “Ara que tinc vint anys”. I, és clar, també antics companys de comuna, els Comediants, van animar la festa. Ells van tornar el foc i els petards als concerts de la Dharma, una unió represa durant algunes actuacions fetes plegats l'estiu passat.

El públic estava completament retut a la Dharma, i la Dharma, eufòrica, va donar molt de si mateixa en una selecció de músiques dels seus catorze discos. El so laietà va sonar al costat dels ritmes més roquers i dels temes més inclassificables. Eclecticisme i arrels: el segell Dharma que resumeix vint anys d'una evolució molt personal.

La mateixa nit del concert ja s'especulava sobre qui ocuparà el Palau Sant Jordi el 23 d'abril de l'any vinent. Però cal un bon motiu per a superar la fredor d'un recinte tan gran com és el Palau. Un desafiament que no va ser gens difícil per a l'Elèctrica Dharma.

Agnès Rotger

